

Arnhem, 7 mei 2023

Lieve Albert,

De kersen waaien uit, overal liggen roze tapijtjes;
de tulpen, steeds minder tegen zwaartekracht bestand,
leggen meeldraden en stampers bloot
in een laatste poging te bestuiven voor ze sterven;
de guldenregen hangt vol groene trosjes.

Loomte kruipt de dagen in.

In de supermarkt vielen gaten in de overvloed,
het aardappelenschap was kaalgeplukt
en bepaalde borrelnootjes waren niet meer te verkrijgen.

Al met al leek het mee te vallen,
er was nog genoeg wc-papier
en ook was er geen gebrek aan rijst en macaroni.

Geen apocalyptische corona-déjà vu's vol hamsterwoede
of Sovjet-rijen voor een blik kikkererwten dus.

We hebben nog vertrouwen in de goede afloop
of zijn gewoon onverschillig – misschien zit er weinig
verschil tussen vertrouwen en onverschilligheid,
is dat een manier de angst voor het einde voor te blijven.

Uiteindelijk ligt een gelukkig leven voor een groot deel
in het vermogen jezelf voor de gek te houden.

De wereld boezemt realisten het meeste vrees in.

Tijdelijke rimpels in een land waarvan een deel van de bewoners
voor de twee minuten stilte liever niet bezocht wil worden
door levende bewijzen van een oorlog die nú aan de hand is.

Een oorlog waar je gewoon met de auto heen kan rijden.

Ondertussen vraag ik me af hoe het kan dat een supermarkt,
rijk geworden van de corona-paniek en vetgemest met inflatiewinsten,
die nu de ergste golven weg lijken te ebben vasthoudt aan gestegen prijzen,
denkt het zich niet te kunnen veroorloven
de distributiemedewerkers wat sneller tegemoet te komen.

Of is die bonusaanbieding alleen voor de top?

Het weekend was gevuld met onweer,
donkere wolken vol hagel hingen boven Bevrijdingsdag.

We beschouwen de blauwe lucht als veel te vanzelfsprekend.